

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2021 • ČETVRTO TROMESEČJE • SEVERNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA



www.subotnaskola.org

Sadržaj

Na prednjoj korici časopisa: Bunu Parv, slikana pored jurte, suočila se sa naizgled nemogućim zadatkom, da se upiše na univerzitet u Mongoliji. Sada radi u humanitarnoj organizaciji ADRA. Priču o njoj možete pročitati na 6. stranici časopisa.

MONGOLIJA

4 Dva čuda čoveka na kranu / 2. oktobar


6 Savršeno poverenje / 9. oktobar 

8 Spajanje sa nebom / 16. oktobar

10 Tri misterije / 23. oktobar 

JAPAN

12 Ukusna evanđeoska poruka / 30. oktobar

14 Evanđelje uz pirinač sa karijem /
6. novembar 

16 Izgubljeno jagnje / 13. novembar 

JUŽNA KOREJA

18 Molitve biznismena / 20. novembar

20 Pomoć sa neba / 27. novembar

22 SOS misionstvo / 4. decembar

24 Vakcina ljubavi / 11. decembar

TAJVAN

26 Seoska crkva / 18. decembar

28 Program 13. subote: Nejednaki jaram / 25. decembar

30 Budući projekti 13. subote

32 Mapa

 = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Vaša darovanja na delu



Pre tri godine, deo darova 13. subote bio je upotrebljen za izgradnju omladinskog evanđeoskog centra za obuku u Adventističkoj crkvi Setagaja u Tokiju u Japanu.



© 2021 General Conference of
Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org



Ovog tromesečja posvetićemo se Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji (SAPD) u kojoj se nalaze Japan, Mongolija, Južna Koreja i Tajvan.

Mogućnosti

Darovi 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za Severnu azijsko-pacifičku diviziju (SAPD), za izgradnju i osnivanje:

- Adventističkog centra u Ulanbatoru u Mongoliji.
- Prihvatnog centra za imigrantsku decu u Ansanu u Južnoj Koreji.
- Misionorskog centra Jeongnam u Teguu u Južnoj Koreji.
- Tri centra uticaja u Tajpeju, Tainanu i Kaošijungu, na Tajvanu.
- Internet evanđeoskog programa koji će dopreti do internet generacije u Japanu.

U ovoj diviziji živi 230 miliona ljudi uključujući približno i 286.000 vernika Hrišćanske adventističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 806 ljudi.

Ovog tromesečja 5 projekata 13. subote biće sprovedeni u državama ove divizije.

POSEBNE KARAKTERISTIKE

Ako želite da učinite svoju Subotnu školu zanimljivijom, možete preuzeti *Misioniski*

časopis u PDF verziji sa linka: bit.ly/childrensmision ili ga čitati na Fejsbuku. Posetite i lajkujte našu Fejsbuk stranicu (Facebook.com/missionquarterlies).

Iskoristite prednosti misioniskih priča u video-zapisu, koje iznose iskustva ljudi širom sveta, sa posebnim fokusom na primaoce misioniskih darova 13. subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video-klipa i linka na Internetu, da biste mogli da preuzmete aplikaciju, ili posmatrate video-klipove onlajn.

Svake sedmice postavljamo dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazati u svom razredu na kompjuteru ili mobilnom telefonu dok čitate misioniske priče, ili možete odštampati slike i njima ukasiti prostoriju Subotne škole ili vašu subotnoškolsku tablu.

Dodatne informacije i aktivnosti: U odeljku IZVORI, možete naći nekoliko veb-sajtova koji vam mogu pomoći, kao i dodatni materijal za vaše misioniske prezentacije. Za dodatne informacije možete me i direktno kontaktirati: mcchesneya@gc.adventist.org

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg Subotnog razreda upoznaju sa svojim duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova!

Dva čuda čoveka na kranu

MONGOLIJA | 2. oktobar

Erdenebat Budragča, 59



Na poslu na građevini u Mongoliji bio sam zadužen za skidanje tereta sa kрана.

Kada bi se gradio neki stambeni blok, veliki kran koristio je veliku metalnu kuku da bi podigao građevinski materijal i zaljuljao ga do mene dok sam stajao na visokom zidu. Ja bih skidao građevinski materijal sa palete nakačene na kuku.

Jednog dana, pri kraju radnog vremena, dok sam skidao materijal na trećem spratu, kuka kрана se odjednom zaljuljala i krenula prema meni. Uzeo sam veliki štاپ i pokušao da odgurnem kuku dalje od sebe, ali nisam uspeo, i ona me je snažno udarila, zbacivši me sa zida. Sećam se da sam pao tri sprata niže i izgubio svest.

Najbliža bolnica bila je dosta udaljena od mesta na kome smo se nalazili, tako da je doktor brzo krenuo prema gradilištu.

Nešto kasnije tog popodneva, probudio sam se i shvatio da mi je noga polomljena, a kičma povređena.

„Ne smemo da te pomeramo zbog povreda, i ne možemo da te odvedemo u bolnicu“, rekao mi je doktor.

U to vreme, Mongolija nije bila razvijena kao danas i državi je nedostajala medicinska oprema. Doktor nije znao u kakvom se tačno stanju nalazim. Rekao je da mi je noga polomljena i kičma povređena i da je to sve što može da vidi.

Ležao sam nepokretan u krevetu naredne dve godine. Nisam mogao da se pomeram. Tokom tog vremena, nekoliko stranaca je dolazilo u moj grad. Tada to nisam znao, ali danas znam da su to bili misionari koji su širili evanđelje.

Ja imam osmoro dece, a najstarije je bilo u osmom razredu osnovne škole. Sva moja deca su odlazila na sastanke koje su stranci organizovali. Nikada im nisam branio da idu. Deca su dovela strance u naš dom. Tada nisam razumevao šta se događa. Ali, sada znam da su se oni molili za mene. Zbog njihovih molitava, bio sam isceljen poprilično brzo.

Ojačao sam i počeo sa fizikalnom terapijom. Postavio sam prečke i kanape iznad svog kreveta, i otpočeo sa vežbanjem. Podizanje glave u početku mi je nanosilo veliki bol, ali molitve moje dece bile su uslišene. Ubrzo sam ustao iz kreveta i polako se kretao podupirući se štapom.

Moja deca su postala veoma aktivna u Adventističkoj crkvi, i volela su da pevaju. Ja sam takođe uživao u subotnim službama. Dok sam proučavao Bibliju, moj život

je počeo da se menja. Ranije sam dosta pio, ali sada sam prestao. To je bila velika promena u mom životu. Želeo sam da budem veran Bogu.

Moja supruga i ja uskoro smo se krstili i pridružili se vernicima Adventističke crkve.

Nekoliko godina nakon što mi se vratila sposobnost da hodam, počeo sam da osećam bolove u obema nogama. Strah se uvukao u moje srce, plašio sam se da ću ponovo ostati nepokretan.

Nakon medicinskog ispitivanja, doktor je bio neraspoložen.

„Morate se podvrgnuti hirurškom zahvatu, ali biće rizično“, rekao je.

Objasnio je da mi je kičma oštećena i da zahteva medicinsku negu.

Moja porodica morala je da potpiše saglasnost koja je oslobađala bolnicu od bilo kakve odgovornosti ukoliko operativni zahvat ne uspe.

Supruga i ja mnogo smo se molili. Pastor crkve se molio za mene. Smatram da je operacija bila uspešna zbog svih tih molitava. Čak su i rane od operacije brzo zacejljivale. Bilo mi je dozvoljeno da odem kući već posle nedelju dana.

Danas, ja sam dobro i zdravo. Moja porodica je hrišćanska, i mi želimo da naši prijatelji takođe postanu hrišćani. Mi ih pozivamo u našu crkvu, a neki su se i odazvali na te pozive.

Međutim, niko od mojih prijatelja nije još predao svoje srce Isusu. Ja nisam zabrinut zbog toga, jer verujem da On može da pronađe put do svačijeg srca. Posle svega, Bog je dopro do mog srca na mojoj bolesničkoj postelji. Moj posao je da pozivam ljude, a posao Svetog Duha je da priprema i menja njihova srca. Nedavno sam u crkvu pozvao više prijatelja i nadam se da će doći. 🌍

Hvala vam na darovima 13. subote ovog tromesečja koji će biti upotrebljeni za izgradnju adventističkog centra u glavnom gradu Mongolije, Ulanbatoru. U tom centru

U vezi sa pričom

- Zamolite nekog mladića da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- *Erdene* znači blago, a *bat* znači čvrst, jak, odan.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu probuđenja verništva širom sveta. Cilj dalje govori da svaki vernik crkve, bilo da je mlad ili star, treba da bude uključen u radost svedočenja za Hrista, dovodeći ljude k Njemu. Cilj broj 5 govori o misionskim inicijativama, bilo da su lične ili javne, sa ciljem potpunog uključivanja svih vernika, i njihovog duhovnog rasta, kako individualno, tako i u okviru porodice. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Prvo adventističko delovanje ostvareno je od strane ruskih misionara 1926. godine koji su delovali iz Hailara u Mandžuriji u Kini. Prvo izdanje na mongolskom jeziku bila je pesmarica i 4 mala traktata. Političke promene su delo u Mongoliji učinile teškim. Tako da je 1930. godine delo bilo rukovođeno iz Kine. Godine 1931, Oto Kristensen je uspostavio misiju i osnovao bolnicu u Kalganu.

ljudi će moći da dobiju podršku u svojoj borbi sa alkoholom, i da nauče da donose ispravne značajne odluke u svom životu.

Savršeno poverenje

Bunu Parvi, 29



Koja je najznačajnija godina u srednjoj školi?

U Mongoliji, najznačajnija godina je ona poslednja. To je godina u kojoj učenici ne samo diplomiraju, već i odlučuju da li će da nastave svoje školovanje na nekom univerzitetu.

Poslednja godina srednje škole je za Bunu bila posebno značajna. U toku te školske godine ona se krstila. Dva misionara su došla u njen mali grad i podučavali ljude u jednoj učionici njene srednje škole kako da prestanu sa pušenjem. Bunu nije pušila ali je pohađala seminar jer nije imala ništa drugo interesantnije da radi. Svideli su joj se misionari i radosno je prihvatila poziv da proučava Bibliju sa njima. Ubrzo je zavolela Isusa i krstila se.

Nakon krštenja, Bunu se ozbiljno pripremala za upis na univerzitet. Ako na prijemnom ispitu bude imala visoku ocenu moći će da izabere univerzitet koji želi.

Mnoge njene školske drugarice uzimale su privatne časove da bi se pripremile za završni ispit.

Bunu je volela matematiku ali nije imala novca za privatnog profesora iz matemati-

ke. Molila se za pomoć: „Dragi Bože radiću sama. Pripremaću se tako što ću raditi pet matematičkih zadataka dnevno. Pomozi mi u tome.“

Konačno, dan ispita je došao. Oko 600 učenika je zajedno sa Bunu bilo prisutno na ispitu iz matematike. Ko bude imao najvišu ocenu, dobiće mogućnost da prvi bira univerzitet na kom će studirati. Bunu se molila: „Bože, budi uz mene.“

Ispit je počeo. Profesor je zaključao vrata i rekao da niko ne može napustiti salu dok predviđeno vreme za ispit ne istekne i radovi se ne ocene. Nakon završenog ispita, učenici su čekali. Neki roditelji su donosili hranu svojoj deci i davali je kroz prozor.

Konačno, profesor je izjavio da će rezultati testa biti objavljeni sutradan. Dozvolio je učenicima da odu svojim kućama.

Kada se Bunu probudila narednog jutra, videla je da napolju pada kiša. Sve je bilo čisto i sveže i sunce se polako probijalo. U svom umu je čula reči pesme koju mongolski adventisti često pevaju.

„Tvoja ljubav je viša od neba, Tvoja ljubav je šira od mora.“ Bunu se posle ovih stihova pesme više nije plašila za rezultat ispita.

Zahvaljivala se Bogu.

Kada je došla u školu, videla je da su učenici bili okupljeni oko table na kojoj su bili okačeni spiskovi sa ocenama učenika. Nije mogla da priđe dovoljno blizu da bi sama pogledala spisak, pa je zamolila jednog mladića da joj pomogne i pročita.

„Da li vidiš moje ime među imenima onih koji su položili?“, upitala je. „Da li je moje ime među prvih 10?“

Njeno srce je zastalo kada je mladić rekao da ne vidi njeno ime.

Međutim, kada se približila tabli sa spiskovima, videla je da je njeno ime na petom mestu. Nije mogla da veruje svojim očima. Učitelj je kasnije podelio učenicima njihove ispitne listove. Bunu je primetila da je pogrešila u samo jednom od 40 matematičkih zadataka.

Pogledala je malo pažljivije pogrešan zadatak i uvidela da je profesor taj koji je pogrešio. Zadatak je bio tačan. Otišla je kod profesora i pokazala mu zadatak, ali je on odbio da promeni njenu ocenu, rekavši: „Ako bih ti promenio ocenu, onda bih morao svima da ponovo proveravam zadatak i menjam ocene.“

Bunu je bila uznemirena. Želela je savršen test. Tada se setila da se molila za uspeh na testu, i da joj je Bog pomogao. Konačna ocena je bila u Njegovim rukama.

Onda je došlo vreme da učenici odaberu fakultete. Učenik koji je imao najbolji rezultat je izabrao, zatim sledeći. Konačno, došao je red na Bunu. Niko pre nje nije izabrao Nacionalni univerzitet Mongolije.

„To je bila Božja volja“, izjavljuje. „Bog je znao da mi nije bila potrebna savršena ocena da bih upisala fakultet. Trebalo je samo u potpunosti da se oslonim na Njega.“

Danas Bunu ima 29 godina i koristi svoje znanje matematike na svom poslu glavnog računovođe u humanitarnoj organizaciji ADRA.

Zajedno sa svojim suprugom osnovala

U vezi sa pričom

- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 6 govori o pristupanju, zadržavanju i učešću dece i omladine u aktivnostima crkve i duhovnom rastu. Cilj broj 7 govori o tome da mladi treba da postave Boga na prvo mesto u svom životu, i da iskazuju biblijski pogled na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Nacionalno piće u Mongoliji je airag, fermentisano kobilje mleko. Klima i tradicionalni nomadski životni stil uticali su na mongolsku kuhinju. Meso i mlečni proizvodi su osnova ishrane uz nešto malo voća i povrća.
- Kumej je varijanta tradicionalnog „pevanja iz grla“ u Mongoliji. Ovakav vid pevanja potiče od nomada - pastira. Pevanje iz grla može proizvesti više od jednog tona u glasnim žicama.

je jedinu izviđačku crkvu u Mongoliji. Ova crkva se okuplja u njihovom domu, tradicionalnoj mongolskoj jurti. 🌐

Hvala vam na darovima 13. subote koji su pre tri godine pomogli da se osnuje prva adventistička srednja škola u Mongoliji. Vaša darovanja 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljena da se otvori centar uticaja u glavnom gradu Mongolije.

Spajanje sa nebom

MONGOLIJA | 16. oktobar

Kejti Hartman, 55



(Zamolite dve ženske osobe da iznesu ovu priču u obliku intervjua tokom misionorskog časa u crkvi).

Narator: Kejti i njen pokojni suprug Bred bili su prvi adventistički misionari u post-komunističko vreme u Mongoliji, kada su 1991. godine došli u tu zemlju u službi „Adventističke granične misije“, organizacije koja podržava misionstvo. Ona i danas služi Bogu u Mongoliji. Kažite nam Kejti, na koji način se molite?

Kejti: Kada smo došli 1991. godine u Mongoliju, osećala sam da me Bog poziva da budem ratnica molitve. Međutim, ja sam rekla Bogu: „Ja se molim sve vreme, kako već nisam postala ratnica molitve?“

Kada je moj suprug umro, ja sam se ponovo udala. Preselili smo se u drugu azijsku državu na neko vreme. Osetila sam tada da me Bog poziva ponovo da budem ratnica molitve. Popustila sam i rekla: „Dobro, moliću se tri puta dnevno.“

Čuda su počela da se dešavaju dok smo se moj suprug, tri male ćerke i ja molili tri-

put dnevno kao porodica. Mesecima smo tražili adekvatan smeštaj, a Bog nam je omogućio da dobijemo dom. Suprug i ja smo ostali bez posla učitelja engleskog, a Bog nam je otvorio vrata da nađemo još bolje poslove.

To je bio tek prvi korak na putu molitve na kom nas je Bog vodio. Drugi korak sam učinila kada sam počela da razmišljam o Isusovom načinu života među ljudima – posmatraj, pazi i moli se. Tražila sam tekstove u spisima Elen Vajt koji govore o posmatranju i molitvama, i sažela sam ih u jedan zapis. Saznala sam da posmatrati znači paziti na svoje emocije, voditi računa o svojim rečima, i gledati kakav uticaj vršimo na ljude oko sebe.

Kad god su moje ćerke imale neki problem u svojim ranim tinejdžerskim godinama, pitala sam se: „Da li sam se molila, da li sam ostavila dobar primer.“ One bi mi često odgovarale da nisam ostavila dobar primer, što me je navodilo da se trudim da budem još bolja, osetljivija za njihove probleme. Namestili smo jednu prostoriju u našem domu za molitvu. Tamo smo mogli tri puta dnevno da iznosimo Bogu svoje grehe, slabosti i ono što nas pritiska, tražeći od Njega da naša srca ispuni ljubaznim, skrušenim duhom. Ovo je zaista delovalo na poboljšanje naših porodičnih odnosa.

Narator: Na koji način čitate Bibliju?

Kejti: Kada sam pročitala da je jedan od osnivača naše crkve Vilijam Miler posvećivao svoju pažnju jednom stihu iz Biblije dnevno, odlučila sam da to isto sprovodim u svom životu. Bila sam uzbuđena novim saznanjima upoređujući stihove sa origi-

nalnim tekstom na jevrejskom ili grčkom jeziku.

Trenutno pokušavam da poboljšam svoje znanje mongolskog jezika pomoću Biblije. Najpre pročitam tekst na engleskom a zatim na mongolskom. To je veoma spor proces, ali pokušavam da uradim barem jedno poglavlje dnevno.

Čitanje na mongolskom mi je dalo novu perspektivu, jer se koriste drugačije reči. Jednog jutra pročitala sam: „A ovo je blagoslov kojim blagoslovi Mojsije, čovek Božji sinove Izrailjeve pred smrt svoju.“ (5. Mojsijeva 33,1)

U engleskom, kao i u srpskom prevodu piše „Mojsije, čovek Božji“, ali u mongolskom piše, „Mojsije, Božja osoba“. Pitala sam se, da li mogu da kažem za sebe: „Kejti, Božja osoba.“

Narator: Na koji način svedočite?

Kejti: Zakoni u nekim državama u kojima sam živela zabranjuju strancima da slobodno svedoče o Bogu. Međutim, možete navoditi ljude da vam postavljaju pitanja, i potpuno je u redu odgovoriti na ta pitanja.

Kao osoba koja predaje engleski, na časovima tražim od polaznika kursa da napišu nešto na listu papira. Odvajam vreme da porazgovaram o svakoj beleški. Neki polaznici su na taj način otvarali svoja srca.

Veoma je važno biti ljubazan prema ljudima i pozivati ih u svoj dom. Ljudi se obično otvore kada razgovaraju nasamo sa vama. Zato ja želim da poboljšam svoje znanje mongolskog jezika.

U mojim svakodnevnim molitvama odjekuju Saulove reči kada je video Isusa na putu za Damask: „Gospode, šta želiš da činim?“ Gospod nam otkriva svoju volju kada od Njega tražimo da nam kaže šta da činimo. Taj princip deluje u svim situacijama u svakodnevnom životu. 🌍

Vaša darovanja 13. subote biće upotrebljena za otvaranje centra adventističkog načina života u glavnom gradu Mongolije, Ulanbatoru.

U vezi sa pričom

- Preuzmite Kejtin spisak sa idejama za molitvu koji ona koristi za oplemenjivanje svog molitvenog života: bit.ly/watch-and-pray-list.
- Na slici vezano za ovu priču možete videti Kejti sa prijateljicom Mongolkom.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta svetske misije, i posvećenju misiji na način da se svi vernici crkve uključe u radost svedočenja za Hrista a ne samo pastori. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji će učestvovati kako u ličnim, tako i u javnim evanđeoskim projektima sa ciljem uključenja svih vernika. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Tradicionalni festival u Mongoliji nadam poznat je kao tri igre za muškarce. On se sastoji od streličarstva, trke konja i mongolskog rvanja bok, što je slično japanskom sumo rvanju.

Tri misterije

MONGOLIJA | 23. oktobar

Bacul Ganbold, 30



Tri pitanja nisu davala mira Baculu. Kao mali dečak pitao se zašto se konji nazivaju konjima, zašto se psi zovu psima, a zašto vukovi vukovima. Međutim, niko nije mogao da mu odgovori ko je dao imena tim životinjama.

Na ulici glavnog grada Mongolije jednom prilikom video je bilborde koji su govorili protiv pušenja.

Pitao je svog oca zašto ljudi puše cigarete kada znaju da one loše utiču na zdravlje. Otac se samo nasmehio. Nije mogao da objasni zašto ljudi to čine.

Misli ovog dečaka okrenule su se prema smrti kada je njegov otac umro zbog prestanka rada bubrega. Pitao se šta se događa posle smrti, ali niko nije mogao da mu odgovori na to pitanje.

Nakon očeve smrti, život se drastično promenio. Šesnaestogodišnji Bacul je našao posao na pijaci da bi pomogao da se njegova majka i troje mlađih braće i sestara prehrane. Počeo je da puši.

Jednog dana starija sestra je nazvala telefonom iz Južne Koreje, gde se bila odselila, i predložila Baculu da ide u crkvu.

„Idi u UB u crkvu“, rekla je. Mongolci pod UB podrazumevaju Ulan Bator.

Bacul nije bio hrišćanin, i nikada nije razmišljao o tome da postane hrišćanin. Međutim, pozvao je telefonskog operatera i zatražio pomoć. „Molim vas, dajte mi adresu neke crkve u Ulan Batoru“, rekao je.

Operaterka mu je dala adresu, i on je počeo da odlazi na crkvene službe.

Nekoliko meseci kasnije njegova sestra ga je pitala da li odlazi u crkvu. Bila je zadovoljna kada je čula da redovno odlazi na bogoslužnja. „Kako uspevaš da pronađeš vremena da ideš u crkvu svake nedelje?“, pitala je.

„Nedelje?“, upitao je. „Ja u crkvu odlazim subotom.“

Njegova sestra je bila zaprepašćena. „U koju to crkvu odlaziš?“, pitala je.

Bacul je objasnio da odlazi na bogoslužnja u Hrišćansku adventističku crkvu.

U crkvi mu je jedne subote neko dao knjigu koja je govorila o odbacivanju loših navika. Dok je čitao, bivao je sve ubeđeniji da je pušenje greh. Pročitao je u Prvoj Korinćanima: „Ne znate li da ste vi crkva Božija, i Duh Božji živi u vama?“ (1. Korinćanima 3,16). Ali, nije mogao da preстане sa pušenjem.

Jednog dana, kod svoje kuće, zaključao se u ostavi, izvadio paklicu cigareta, i očajnički se molio.

„Ako Te ima, Bože, pomози mi da prestanem da pušim.“ Bacio je paklicu prema zatvorenim vratima. Udahnuvši duboko, osetio je radost i mir koji su ga ispunjavali.


Narednog dana, nešto je trazio po svojim džepovima i izvukao upaljač. Odjednom je shvatio da nije čak ni razmišljao o cigaretama tokom celog dana. Izgubio je želju za pušenjem.

U crkvi je izvukao upaljač iz džepa i uzbuđeno rekao učiteljici subotnoškolske pouke: „Nisam koristio ovaj upaljač već četiri dana.“

„Pronašao si Isusa“, rekla mu je.

Bacul je počeo iskreno da proučava Bibliju. U prvoj knjizi Mojsijevoj pročitao je da je Adam nadenuo ime svakoj životinji. Čitao je o velikoj borbi između Hrista i sotone, shvativši da je sotona taj koji navodi ljude da duvanom uništavaju svoje zdravlje kao Božjih ruku delo. Saznao je da je smrt kao san bez snova, i da kada neko umre, on gubi svoju svest do Hristovog ponovnog dolaska. Bilo je sve tako logično. Pronašao je odgovore na sva svoja pitanja u Bibliji. Ubrzo je predao svoje srce Bogu.

Danas tridesetogodišnji Bacul sa svojom suprugom radi kao pionir svetske misije Hrišćanske adventističke crkve u Mongoliji. On svedoči svojim sunarodnicima da odgovore na sva pitanja u svom životu mogu da pronađu u Bibliji.

Njegov omiljeni stih iz Biblije glasi: „I tražićete Me, i naći ćete Me, kad Me potražite svim srcem svojim.“ (Jeremija 29,13) 

Hvala vam za darovanja 13. subote koja će pomoći da se izgradi prva adventistička srednja škola u Mongoliji.

Vaša darovanja 13. subote biće upotrebljena za otvaranje centra adventističkog načina života u glavnom gradu Mongolije, Ulanbatoru.

U vezi sa pričom

- Imajte na umu da su pioniri svetske misije vernici laici koji volontiraju najmanje godinu dana sa ciljem osnivanja crkava u mestima u kojima nema adventističkog prisustva u okviru svog sopstvenog naroda. Pioniri svetske misije imaju prednost u poznavanju jezika i kulture, tako da mogu lako da se mešaju sa ljudima iz lokalne sredine. Trenutno, širom sveta deluje više od 2.500 pionira koji su od 1990. godine osnovali više od 11.000 novih adventističkih crkava.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq)
- Preuzmite misionske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta svetske misije, i posvećenju misiji na način da svi vernici crkve budu uključeni u radost svedočenja za Hrista a ne samo pastori. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji će učestvovati kako u ličnim, tako i u javnim evanđeoskim projektima sa ciljem uključenja svih vernika. Cilj broj 6 govori o pristupanju, zadržavanju i učešću dece i omladine u aktivnostima crkve i duhovnom rastu. Cilj broj 7 govori o pomoći deci i mladima da Boga stave na prvo mesto u svojim životima, pokazujući na taj način biblijski pogled na svet. Na ovaj način, crkva želi da ohrabri decu i mlade da prisvoje verovanje da je telo hram Svetog Duha, i da se uzdrže od upotrebe alkohola, duvana, rekerativnog korišćenja droge i drugih opijata, kao i da usvajaju ostala učenja Svetog Pisma, o braku, seksualnoj čistoti. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Ukusna evanđeoska poruka

JAPAN | 30. oktobar

Hasegava Harue, 65



Želela sam da otvorim restoran u Japanu, gde bi ljudi mogli da se hrane zdravo, kao što sam ja postala zdravija u jednom zdravstvenom odmaralištu u Alabami u SAD-u.

Vidite, moj suprug i ja smo otputovali iz Japana u Alabamu, jer je tamo želeo da pokuša da se izleči od kancera. To je adventistička ustanova, a ja sam čula da bi doktori koji rade u tom zdravstvenom odmaralištu mogli da pomognu. Moj suprug nije bio hrišćanin.

Dok smo se hranili veganskom hranom i vežbali, naša tela su počela da se menjaju. Izgubila sam na težini. Moj suprug je prestao da puši. Počeo je da čita Bibliju, i ubrzo se krstio u zdravstvenom institutu.

Suprug je umro nedelju dana nakon svog krštenja. Imao je samo 56 godina. Bila sam tužna, ali i spokojna zbog nade da ćemo se ponovo videti na nebu.

Vrativši se natrag u Japan, pogledala sam svoju uštedevinu i shvatila da imam više nego dovoljno za život. Želela sam da upotrebim svoj novac za širenje evanđelja u Japanu, gde je samo 1% hrišćana. Počela sam da se molim: „Dragi Gospode, šta da činim?“

Jednog dana čitala sam Bibliju tokom svog jutarnjeg ličnog bogoslužja: „Mesto trnja niknuće jela, mesto koprive niknuće mirta; i to će biti Gospodu u slavu, za večan znak, koji neće nestati.“ (Isaija 55,13)

U tom trenutku, znala sam da želim da otvorim restoran u kome bi ljudi mogli da se hrane zdravo, da bi se bolje osećali, kao što sam se ja osećala u Alabami. Na taj način bih mogla da svedočim o Isusu. Odlučila sam da restoran nazovem Mirta na osnovu stiha iz Isaije.

Tog istog dana, dok sam pešačila ulicom svog grada nadomak Tokija, videla sam parcelu na prodaju. Bila je to savršena

lokacija. U blizini se nalaze 3 adventističke crkve. Kupila sam tu parcelu i platila izgradnju restorana.

Da budem iskrena, nisam ništa znala o poslu držanja restorana, pa sam zbog toga pohađala jedan adventistički vegetarijanski kulinarski seminar, da bih dobila neku ideju, a zatim sam osmislila svoja jela za restoran.

Na dan otvaranja, došlo je mnoštvo ljudi. Unutra je vladala velika gužva. Ja i dalje ništa nisam znala o vođenju restorana. Jedan od gostiju, bivši agent osiguravajućeg društva, poznao je vlasnicu kafića u našoj blizini. Ovaj čovek je pitao vlasnicu kafića za pomoć. Ona mi je mnogo pomogla.

Posao je dobro krenuo. Mirta je jedan od nekoliko potpuno vegetarijanskih restorana u Tokiju. Ja odlazim ujutru na svoj posao u zavod za osiguranje, zatim u 11 sati odlazim u restoran i služim mušterije za vreme ručka do 14 časova. Posle toga, ponovo se vraćam u osiguravajući zavod. Restoran je naravno zatvoren subotom.

Ovaj restoran mi je dao priliku da činim više nego da samo služim zdravu hranu ljudima. Jedna gospođa, redovna mušterija, ima rak dojke i želela je više da sazna o zdravom načinu života. Poklonila sam joj adventističku literaturu o zdravlju. Takođe, jedna mlađa žena mi je rekla da dolazi u restoran da bi upoznala nove prijatelje. Pozvala sam je da dođe u moju crkvu. Došla je nekoliko puta.

Glavni cilj postojanja ovog restorana jeste uputiti ljude na Isusa. Elen Vajt kaže: „Naši restorani moraju biti u gradovima, jer u suprotnom radnici u tim restoranima ne bi mogli doći do ljudi i poučiti ih principima ispravnog života.“ (*Selected Messages*, sveska 2, str. 142)

Zbog toga sam otvorila ovaj restoran. To je Božji restoran. Bog mi pomaže da ga vodim, kao što vodi i mene prema Isusu. 🌍

U vezi sa pričom

- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta svetske misije, i posvećenju misiji na način da svi vernici crkve budu uključeni u radost svedočenja za Hrista a ne samo pastori. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji će učestvovati kako u ličnim, tako i u javnim evanđeoskim projektima sa ciljem uključivanja svih vernika. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Prvi adventista koji je došao u Japan bio je Avram Laru, američki misionar koji je radio u Kini. Godine 1889, Laru je u nekoliko navrata putovao u Japan, deleći adventističku literaturu u Jokohami i Kobeu. Stiven Haskel (1833-1922) otišao je 1890. godine u Japan i izvestio u časopisu *Rivju end Herald* (26/08/1890) da su tamo održana krštenja, i da je nekoliko ljudi svetkovalo subotu.



Evandjelje uz pirinač sa karijem

Sara, 14

Sara svake subote odlazi u Hrišćansku adventističku crkvu u Japanu. Ona nije adventista. Njena porodica nije adventistička. Niko u njenoj porodici nije čak ni hrišćanin.

Razlog zbog kojeg Sara ide u crkvu svake subote je što ima priliku da jede u dečijem restoranu koji radi u okviru crkve.

Četrnaestogodišnja tinejdžerka posebno uživa subotom kada restoran služi pirinač sa karijem, što je popularno jelo među japanskom školskom decom. Posle ručka, ona se pridružuje ostaloj deci u slušanju priča iz Biblije, pevanju pesama i igranju raznih igara.

Sara je počela da dolazi u crkvu kada je imala 6 godina. Njena samohrana majka ju je slala u crkvu zbog zdravog obroka.

Sara i njena majka možda ne izgledaju siromašno. Japan se smatra bogatom državom. Međutim, ekonomska politika i uticaj globalizacije stvaraju sve veći jaz između onih koji imaju i onih koji nemaju. Rezultat toga nije apsolutno siromaštvo u kome deca umiru od gladi, već relativno siromaštvo u kome deca žive daleko ispod prose-

čnog standarda života, i bivaju ostavljena od strane dece koja žive u bogatim porodicama. Jedno od sedmero dece danas u Japanu živi na taj način.

Relativno siromaštvo je prisutno u domovima samohranih roditelja, poput Sarine majke.

Roditelji u takvim okolnostima ne mogu da obezbede odgovarajuće obroke za svoju decu, ili da ih šalju na aktivnosti posle škole poput časova muzike ili sportskih aktivnosti.

Roditelji imaju malo vremena na raspolaganju da pomažu svojoj deci oko domaćih zadataka, i nemaju novca da angažuju dodatne profesore kao što to čine bogatije porodice.

Članovi Adventističke crkve primetili su to u svom susedstvu, i počeli da obezbeđuju besplatne obroke subotom, i učitelje za rad sa decom drugim danima tokom sedmice.

Kada je gradska vlast Kašive, grada od 410.000 ljudi u relativnoj blizini Tokija, odlučila da ponudi finansijsku pomoć organizacijama koje hrane decu iz siroma-

šnih porodica, crkva je uputila zahtev i dobila sredstva. Između desetoro i tridesetoro dece je počelo redovno da dolazi u crkvu subotom zbog zdravog obroka koji je poslužen od strane vernika crkve i drugih volontera.

Sara je bila jedna stidljiva devojčica kada se prvi put pojavila u crkvi zbog ručka i igranja sa drugom decom. Međutim, svidela joj se hrana i biblijske aktivnosti. Svidela joj se pažnja koju su vernici crkve pokazivali prema njoj, i počela je da dolazi iz subote u subotu.

Kako je rasla, počela je da pomaže u organizaciji popodnevnih programa za mlađu decu. Zatim, bila je pozvana na letnji biblijski kamp. Na kampovanju je odlučila da preda svoje srce u Isusove ruke.

Iznela je te vesti majci po povratku svojoj kući, ali majka nije bila zadovoljna.

„Moraćeš da sačekaš da budeš dovoljno stara da donosiš svoje sopstvene odluke“, odgovorila je majka.

To je značilo da mora da sačeka još četiri godine da bi se krstila. Po japanskom zakonu, dete ne može doneti takvu odluku bez roditeljskog odobrenja pre nego što postane punoletno. Sara ima 14 godina.

Vernici crkve su bili tužni kada im je Sara rekla ono što joj je majka kazala, ali time nisu bili iznenađeni. To je tipična reakcija majke u Japanu koja nije hrišćanka.

Molimo vas da se molite za Saru, njenu veru i njenu majku. Molite se i za drugu decu koja se hrane, igraju i uče o Isusu svake subote u Adventističkoj crkvi u Kašivi, urbanom centru uticaja koji čezne da širi Isusovu ljubav u istočnoj japanskoj oblasti Hrišćanske adventističke crkve. 🌍

Hvala vam na vašim misionkim darovanjima koja pomažu da se evanđelje širi sa ili bez pirinča sa karijem.

U vezi sa pričom

- Sara je pseudonim koji se koristi zbog njene privatnosti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionke priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misionka priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 2 govori o jačanju misionkih aktivnosti u velikim gradovima, kao i među nehrišćanskim religijama. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionke informacije

- Prvi adventistički misionari koji su bili poslani u Japan bili su V. Grejndžer (1844-1899), bivši predsednik koledža Hildburg, (kasnije Pacifik junion koledž) u Kaliforniji i T. H. Okohira, Japanac, bivši student Hildburga. Oni su stigli u Tokio 19.11.1896. godine i osnovali biblijsku školu Šiba, koja je ubrzo pohađalo preko 60 mladića.
- Teruhiko H. Okohira (1865-1939) rođen je u uticajnoj porodici u Sakuma provinciji. Dok je pohađao poslovnu školu u SAD-u, najpre je prihvatio učenja Metodističke crkve, a zatim u San Francisku učenja Adventističke crkve. Počeo je da pohađa koledž Hildburg 1894. godine, i pred kraj školske godine uputio je poziv mladim ljudima da mu se pridruže i zajedno sa njim odu u Japan da šire evanđelje. Dekan koledža je odgovorio na poziv i 1896. godine Generalna konferencija poslala je u Tokio Okohiru i japanskog misionara H. Kuniju, koji su pomazani u prve japanske adventističke sveštenike.

Izgubljeno jagnje

JAPAN | 13. novembar

Čie Činijama, 43



Bila sam veoma ohrabrena tokom pandemije korona virusom. Moj suprug i ja vodimo školu engleskog jezika u Osaki, u Japanu, gradu od 2,7 miliona ljudi. Škola je bila zatvorena zbog pandemije. Međutim, pre nego što je vlada Japana objavila vanredno stanje, mi smo uspostavili onlajn nastavu, i na sveopšte iznenađenje uspeli da zadržimo 90% svojih učenika.

Međutim, ja sam bila još više oduševljena jednom šezdesetogodišnjom gospođom po imenu Čikako, koja me je kontaktirala usred pandemije. Mi se poznajemo već nekih 13 godina, ali smo izgubile kontakt u poslednje 2 godine. Jednog dana dok sam se vraćala kući sa posla, primila sam njenu poruku preko Fejsbuk mesindžera.

„Želim da dođem u vašu crkvu bez obzira na pandemiju“, glasila je poruka.

Čikako nije bila hrišćanka. Bila sam iznenađena što je želela da sazna više o Isusu, pa sam joj kratko odgovorila nešto o hri-

šćanstvu i kako sam ja postala hrišćanka.

Dogovorile smo se da se susretnemo u subotu nakon bogoslužjenja.

Tokom našeg susreta, ispričala sam joj priču o izgubljenom ovci. Pažljivo je slušala Isusove reči: „Koji čovek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe? I našavši digne je na rame svoje radujući se, i došavši kući sazove prijatelje i susele govoreći im: Radujte se sa mnom: Ja našah svoju ovcu izgubljenu. Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednog grešnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje.“ (Luka 15,4-7)

Čikako se odmah poistovetila sa izgubljenom ovcom. Rekla je da je Isus već godinama unazad poziva da Ga sledi, ali da želi da donese odluku kada ona bude smatrala da je pravo vreme. Njene sledeće reči su me zapanjile: „Ja znam da me Isus poziva kao

svoju izgubljenu ovcu, a ja sam Ga zanemarivala. Međutim sada, prestala sam da Ga zanemarujem, i želim da se krstim.“

Bilo mi je jasno da je Sveti Duh delovao na njeno srce, posebno tokom pandemije. Ja sam bila veoma srećna što sam mogla da svedočim o Isusovoj ljubavi i Njegovim učenjima.

Nakon toga, susrele smo se još nekoliko puta. Jedne subote, dok smo razgovarale o tome zašto je Isus umro na krstu, bila je pokrenuta pričom o razbojniku na krstu, koji je u poslednjim trenucima svog života odabrao da umre kao pravi vernik. Čikako je bila dirnuta činjenicom da je Isus uvek spreman da oprost i da voli. Shvatila je da je pokušavala da nađe radost i mir na svoj način, ali da je uvek unutar sebe bila nezadovoljna.

„Volela bih da budem kao razbojnik na krstu i prihvatim Isusa“, rekla je.

Koronavirus možda otežava naše živote, ali on ne može zaustaviti Isusa da privlači ljude k Sebi.

On izjavljuje: „I druge ovce imam koje nisu iz ovog tora, i one mi valja dovesti; i čuće glas Moj, i biće jedno stado i jedan pastir.“ (Jovan 10,16)

Isus radi u našim životima čak i kada to ne vidimo niti osećamo. Isus nas poziva po imenu i spasiće nas kada se predamo Njemu.

Kovid 19 je učinio da rad preko Interneta, kao što su čieini časovi engleskog jezika, bude još značajniji za mogućnost širenja evanđelja. 🌐

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za projekat pomoći japanskom narodu, posebno mladima, da upoznaju Isusa preko Interneta.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva.

U vezi sa pričom

- Zamolite žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misionijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta svetske misije, i posvećenju misiji na način da svi vernici crkve budu uključeni u radost svedočenja za Hrista a ne samo pastori. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji će učestvovati kako u ličnim, tako i u javnim evanđeoskim projektima sa ciljem uključivanja svih vernika. Cilj broj 2 govori o jačanju misionijskih aktivnosti u velikim gradovima, kao i među nehrišćanskim religijama. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Nacionalni sport Japana je sumo rvanje. To je tip rvanja u kojem dva takmičara pokušavaju da izguraju jedan drugog izvan obeleženog kružnog prostora (4,5 metara obima), ili obore protivnika na pod.
- Morski plodovi i pirinač ili pirinčani rezanci čine osnovu tradicionalne ishrane u Japanu. Jedno jelo koje je postalo poznato širom sveta je suši (pirinač začinjjen sirćetom poslužen sa raznim morskim plodovima i povrćem).
- Japan je deo pacifičkog „vatrenog pojasa“ u kome se nalazi više od 100 aktivnih vulkana, zbog čega je izložen zemljotresima i cunamiu.

Molitve biznismena

JUŽNA KOREJA | 20. novembar

Kijong Kvon 56



Kada se Kijong moli, zadivljujuće stvari se dešavaju.

Dok se molio, ovaj vlasnik računovodstvene agencije u Južnoj Koreji, osetio je poziv da osnuje Adventističku crkvu.

Crkvene vođe su mu dale bivšu crkvenu zgradu nedaleko od njegovog doma. Četrdeset osoba je bilo kršteno u prvoj godini.

Kako se dalje molio, broj krštenika je narasao na 98 za 2,5 godine. Kijong je odlučio da se moli za 100 krštenika.

„Molim Te, neka bude 100 krštenja“, molio se.

Kada je otvorio svoje oči, odjednom se setio žene koju nije video 3 godine. Raspitivao se malo, i saznao da je ta žena otvorila dečiju umetničku školu. Kupio je buket raznobojnog cveća i otišao u školu.

U razgovoru sa njom, Kijong je opisao svoje delovanje oko osnivanja crkve. Rekao je kako je 98 osoba predalo svoja srca Isusu.

„Vi ćete biti stota osoba“, rekao je.

„U redu, biću stota osoba“, odgovorila je žena.

„Divno!“, uzviknuo je Kijong. „Ali, najpre će vam biti potrebni biblijski časovi. Doći ću u vaš dom sutra uveče u 19:30 da proučavamo Bibliju.“

Zastao je, pa zatim dodao: „Potrudite se da i vaš suprug bude prisutan.“

Kijong je spomenuo njenog supruga jer su mu nedostajale 2 osobe da bi dostigao 100 krštenja.

Kad je Kijong otišao iz umetničke škole, žena je nazvala svog supruga telefonom.

„Kijong će doći u naš dom sutra uveče da nas podučava o Bibliji“, rekla je.

Njen suprug, poput Kijonga bio je uspešan biznimen. Međutim, nije bio hrišćanin. Slavio je u hramovima svoje pretke i bogove. Nedavno je odlučio da zarad boljeg i uspešnijeg poslovanja, poboljša svoje znanje engleskog jezika. Iz tog razloga je kupio

mnoštvo knjiga na engleskom koje bi mogle da mu pomognu u njegovom učenju. Jedna od knjiga bila je Biblija.

Međutim, Biblija je bila zbunjujuća za čitanje. Čovek je čitao Bibliju u svojoj kancelariji ali se mučio da je razume. Razumeo je engleske reči, ali nije mogao da shvati njihovo značenje. Na kraju, u očaju, odlučio je da se moli Bogu Biblije.

„Ako si zaista Bog, pošalji mi nekog da me uputi, da razumem šta piše u ovoj knjizi“, rekao je glasno.

U tom trenutku, njegov telefon je zazvonio. Bila je to njegova supruga.

„Kijong će doći u naš dom sutra uveče da nas podučava o Bibliji“, rekla je.

Bio je zaprepašćen. Nepomično je sedeo. Osećao je kao da je munja prostrujala njegovim telom, od glave, niz kičmu, do prstiju na nogama.

Narednog dana, Kijong je stigao u dom ovog bračnog para i bio iznenađen videvši da željno iščekuju biblijska proučavanja. Njihovo dvoje odrasle dece bila su sa njima, želeći takođe da saznaju o Bogu koji je tako brzo odgovorio na molitve njihovog oca.

Porodica je proučavala Bibliju sa Kijongom, prihvatajući sve što su saznali. Predali su svoja srca u Isusove ruke. Odgovarajući na Kijongove molitve, Bog nije dao stotinu krštenika, već 102.

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za širenje evanđelja u Južnoj Koreji kroz dva projekta: centra za brigu o imigrantskoj deci u gradu Ansanu, i misioniskog centra u gradu Teguu. 🌐

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva.

U vezi sa pričom

- Kijong je osnovao 3 crkve u Južnoj Koreji.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misionijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu misije širom sveta, i posvećenju vremena i sredstava toj misiji koja uključuje ne samo pastore, već i vernike crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje ljudima o Hristu, činići ih Njegovim učenicima. Cilj broj 1 dalje govori o povećavanju broja vernika crkve koji učestvuju, kako u javnim misioniskim aktivnostima, tako i u pojedinačnom, ličnom duhovnom životu, sa ciljem potpunog uključivanja svih vernika u duhovni rast. Cilj broj 2 govori o jačanju misioniskih aktivnosti u velikim gradovima, kao i među nehrišćanskim religijama. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionijske informacije

- Prvi Korejci koji su postali adventisti bili su Li Eung Hjun i Son Hjung Čo, koji su se obratili 1904. godine u Kobeu u Japanu, kada je Li Eung Hjun video tablu sa natpisom na kineskom jeziku (koji koristi slične znake poput japanskog i korejskog). Na tabli je pisalo „Crkva sedmog dana Subote i Isusovog drugog dolaska“. On je već bio hrišćanin i pažnju mu je privukao ovaj natpis. Nakon raspitivanja i razgovora sa Hideom Kunijom, evanđelistom kog je Son Heung Čo pozvao, zajedno su otišli u crkvu. Ubrzo su se krstili. Son Heung Čo se zatim vratio u Koreju gde je počeo da iznosi adventnu poruku. Kasnije te godine, pozvao je Hidea Kunija u Koreju da propoveda obraćenicima.



Pomoć sa neba

David Kim, 53

David je vozio svoju Tojotu. Sišavši sa autoputa, kretao se dužom deonicom zabačenog puta. Pratio je GPS navigaciju, krećući se prema važnom sastanku u crkvi u američkoj državi Juta.

Odjednom je dobio poruku upozorenja na svom mobilnom telefonu. Dalje kretanje tim putem bilo je opasno. Samo terenska vozila su mogla da nastave da se kreću tim putem.

David je prešao popriličnu razdaljinu svojim kolima srednje veličine, i jednostavno, nije mogao da se okrene i vrati nazad. Koliko li je loš taj put? I pored svoje nedoumice, pritisnuo je dodatno papučicu za gas.

Nekoliko minuta kasnije, ponovo je dobio upozoravajuću poruku na svom mobilnom telefonu. Ignorisao ju je.

A onda se asfalt odjednom završio, i počeo je da vozi po zemlji. Pošto je vozio uzbrdo neku kraću razdaljinu, motor automobila se iznenada ugasio. Okrenuo je ključ, dao kontakt i zaverglao, ali ništa se nije desilo. Pokušao je nekoliko puta, ali bezuspešno.

Ispred sebe, mogao je da vidi prostranu visoravan prekrivenu peskom i sitnim žbu-

njem. Njegov mobilni telefon nije imao domet, a nije bilo drugih vozila.

David se odjednom uplašio i osetio usamljeno. On je bio kompjuterski programer iz Južne Koreje koji se sad nalazio usred zabačenih peščanih dina u SAD-u.

„Šta ako se pojave neke divlje životinje?“, pomislio je.

Izašao je iz kola, kleknuo na zemlju i molio se: „Gospode, molim Te, oprosti mi što sam ignorisao znake upozorenja i uporno dalje vozio doovde. Nisam znao da će se ovo dogoditi. Međutim, ove subote držim seminar u toj crkvi. Šta sam to pogrešno uradio?“

Njegovo srce bilo je ispunjeno mešavinom razočarenja i straha. Zaboravio je da ga je Bog vodio dok je u toku prethodna tri meseca često putovao držeći seminare o tome kako vernici crkava mogu da misioniraju preko Interneta i društvenih mreža.

Pet minuta nakon svoje molitve, video je kombi koji mu se polako približavao.

Jedan stariji par je zastao kada su ga ugledali na putu. „Šta se dogodilo?“, upitao je čovek.

David mu je rekao da mu se ugasio motor. Stariji čovek je seo u Davidova kola i pokušao da upali motor. Ništa se nije dogodilo. Vratio je ključ natrag Davidu i ponudio mu da ga poveze nekih desetak kilometara do mesta na kome mobilni telefoni imaju domet. Zahvalnost je ispunila Davidovo srce. Mogao bi da pozove šlep-službu da mu pomogne.

Međutim, odjednom je stariji čovek ponovo zatražio ključ Davidovih kola da pokuša još jednom da upali motor, a Davida je zamolio da sedne pored njega na suvozačevo mesto. David je bio siguran da je to bilo gubljenje vremena, jer su obojica već pokušala da bezuspešno upale motor.

Vrum, vrum!

Ovaj zvuk motora Davidu je zvučao kao muzika za uši. Motor je odjednom oživeo. Stariji čovek je nežno pritisnuo papučicu za gas, i kola su polako krenula napred. David nije mogao da poveruje svojim očima.

„Hvala vam! Hvala vam!“, uzvikivao je radosno.

Mašući u znak pozdrava ovom starijem bračnom paru, okrenuo je kola i vratio se nazad na glavni put. Zahvaljivao je Bogu celim putem. Iako nije obraćao pažnju na znake upozorenja, Bog mu je obezbedio pomoć sa neba na zabačenom putu, tako da je mogao da stigne zaobilaznim putem na vreme da održi svoj seminar. 🌐

David Kim je poput mnogih adventista iz Južne Koreje, koji kao misionari deluju širom sveta.

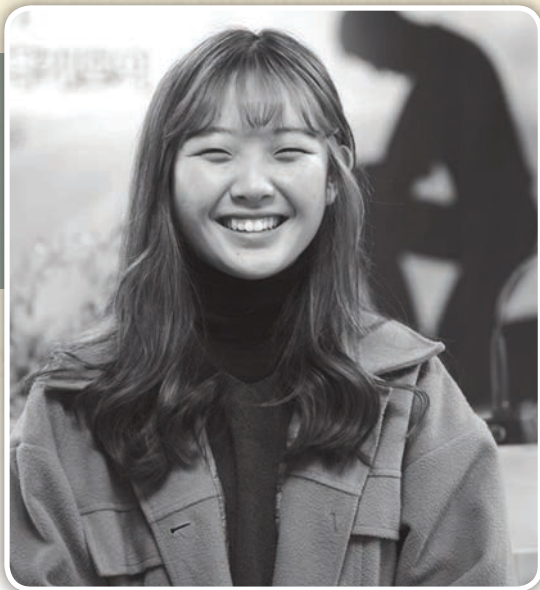
Ovog tromesečja, svetska crkva ima mogućnost da pomogne dva misionarska projekta 13. subote u Južnoj Koreji: centar za brigu o imigrantskoj deci u gradu Ansanu, i misionarski centar u gradu Deguu.

U vezi sa pričom

- David organizuje i vodi dve veb-stranice: 3AMS.com, koja nudi spise Elen Vajt na korejskom, kineskom, španskom, portugalskom, francuskom, holandskom, ruskom, rumunskom, japanskom i engleskom jeziku, i sabbathtruth.or.kr koja nudi zbirku tekstova o suboti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionarske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misionarska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu misije širom sveta, i posvećenju vremena i sredstava toj misiji koja uključuje ne samo pastore, već i vernike crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje ljudima o Hristu, činiči ih Njegovim učenicima. Cilj broj 1 dalje govori o povećavanju broja vernika crkve koji učestvuju, kako u javnim misionarskim aktivnostima, tako i u pojedinačnom, ličnom duhovnom životu, sa ciljem potpunog uključivanja svih vernika u duhovni rast. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionarske informacije

- U februaru 1943. godine, tokom Drugog svetskog rata, vođe crkve u Koreji bile su uhapšene od strane japanske okupacione vlasti i držane u zatvoru do kraja godine. Kao rezultat mučenja kojem su bile podvrgnute u zatvoru, nekoliko njih je podleglo povredama. Sve ukupno 40 adventista je bilo uhapšeno zbog svog verovanja. Mnogi drugi su uspeli da pobegnu, krijući se u planinskim oblastima Koreje, iz kojih su se vratili tek kada je rat bio završen.
- Sedište Severne azijsko-pacifičke divizije nalazi se u gradu Gojang, u blizini glavnog grada Seula.



SOS misionstvo

Jang So Hi, 19

čudna. Toliko sam želela da razgovaram sa njim, ali pastoreve reči su na mene delovale još jače. Odložila sam naš susret za naredni dan.

Te večeri, saznala sam o suboti, Hristovom Drugom dolasku, sudu, Božjem spasenju, o velikoj borbi između dobra i zla. Moje srce je bilo prepuno radosti.

Narednog dana, došla sam ponovo u lepu drvenu crkvu da saznam još više istina iz Biblije. Dok sam bila tamo, profesor je ponovo pozvao. Rekla sam da sam zauzeta jer proučavam Bibliju u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi. On je ljutito rekao da pravi hrišćani ne slede iste doktrine kao adventisti, i objasnio mi je svoje verovanje. Pastor koji je sedeo pored mene, nije mogao a da ne čuje naš razgovor. Rekao je da se profesorova učenja temelje na delovanju Svetog Duha. Nakon razgovora, proverili smo i pokazalo se da takva učenja ima Pentakostalna crkva. Moja majka je pripadala toj istoj grupi.

Bila sam tužna i zbunjena što je moja majka pokušala da me prevari da se pridružim njenoj grupi.

Molila sam je da proučava Bibliju sa pastorem Adventističke crkve, ali je ljutito odbila.

Nisam bila sigurna šta dalje da činim.

Pastor je predložio da se upišem na Adventistički univerzitet Sahmjuk. „Tamo ćeš moći da još dublje proučavaš Bibliju, i vidiš svoju majku prema istini“, rekao je.

Majčina ljutnja je popustila kada sam počela da studiram. Govorila sam joj šta sam novo naučila, i namerno ostavljala biblijske materijale po kući.

Malo po malo, počela je da posmatra adventističke video-klipove na Jutjubu, i da čita

Kao tinejdžerka, sanjala sam da postanem misionarka. Ali, na koji način?

Moj utac je umro kada sam bila mala, a moja majka bila je jedina hrišćanka koju sam poznavala. Moja rodbina su bili šamani i osobe koje su slavile naše pretke u mom rodnom gradu u Južnoj Koreji.

Jednog dana, majka je izjavila da je imala radosne vesti. „Poznajem jednog profesora koji šalje misionare u druge države, i on je voljan da razgovara sa tobom o tvojoj želji“, rekla je.

Bila sam uzbuđena. Dogovorila sam sastanak sa profesorom. Pešačeći prema mestu sastanka nekoliko dana kasnije, prošla sam pored grupe tinejdžera koja je nosila majice na kojima je pisalo „SOS“.

Pozvali su me na evanđeoski sastanak namenjen mladima u obližnjoj Adventističkoj crkvi. Pošto volim crkvu, rado sam pošla sa njima.

Kada je pastor saznao da sam hrišćanka, pitao me je šta znam o danu odmora. Ja sam svetkovala nedelju.

Pastor mi je objasnio da je sedmi dan subota dan za odmor.

Dok je govorio, moje srce je počelo da gori.

U tom trenutku, moj telefon je zazvonio. To je bio profesor, i čekao me je. Situacija je bila

adventističke časopise. Božjom milošću, diplomirala sam na univerzitetu 2020. godine.

Zatim su okupljanja grupe moje majka postala veliki izvor širenja koronavirusa, jedan od najvećih u Južnoj Koreji. Hiljade ljudi, uključujući i moju majku, se razbolelo.

Hvala Bogu, brzo se oporavila, međutim, njena crkva morala je da se zatvori, a bogoslužnja su bila zabranjena. Verujem da je na ovaj način Bog vodio majku da Ga bolje upozna.

Ja posebno volim Isusove reči: „Jer je Sin čovečij došao da nađe i spase šta je izgubljeno.“ (Luka 19,10)

Kada se sada osvrnem i pogledam iza sebe, mogu da vidim da sam Božjim providenjem upoznala SOS misionare, i shvatila istinu o učenju crkve svoje majke.

SOS u prevodu sa korejskog znači spasenje kroz Isusovu službu.

Planiram da postanem SOS misionar, i da služim svojoj majci i svetu. Ovaj plan je odgovor na moju želju koju sam imala od malena. 🌍

So Hi je jedna od mnogih adventista u Južnoj Koreji sa srcem spremnim za misionstvo.

Ovog tromesečja vernici crkve širom sveta imaju mogućnost da pokažu svoju spremnost da potpomognu misiju Hrišćanske adventističke crkve u Južnoj Koreji.

Deo darova 13. subote biće upotrebljen za osnivanje misionarskih centara u dva grada.

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- „SOS“, spasenje kroz Isusovu službu, jeste južnokorejski omladinski misionarski pokret sa ciljem pomaganja mladim ljudima. Ovaj pokret je nastao 2015. godine među mladima u jugoistočnoj korejskoj oblasti Hrišćanske adventističke crkve. Tokom jedne sedmice za vreme školskog raspusta, SOS tinejdžeri prilaze drugim tinejdžerima na ulici, pozivajući ih u crkvu, nudeći im proučavanje Biblije, i na kraju, pozivajući ih da predaju svoja srca Isusu putem krštenja.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionarske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misionarska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu misije širom sveta, i posvećenju vremena i sredstava toj misiji koja uključuje ne samo pastore, već i vernike crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje ljudima o Hristu, činići ih Njegovim učenicima. Cilj broj 1 dalje govori o povećavanju broja vernika crkve koji učestvuju, kako u javnim misionarskim aktivnostima, tako i u pojedinačnom, ličnom duhovnom životu, sa ciljem potpunog uključivanja svih vernika u duhovni rast. Cilj broj 5 govori o širenju učenitstva na pojedince i porodice sa ciljem uzdizanja duhovnog života. Cilj govori o povećanju broja dece iz adventističkih porodica i crkve koja pohađaju adventističke škole. Cilj broj 7 govori o pomoći deci i mladima da Boga stave na prvo mesto u svojim životima, pokazujući na taj način biblijski pogled na svet. Na ovaj način, crkva želi da ohrabri decu i mlade da prisvoje verovanje da je telo hram Svetog Duha, i da se uzdrže od upotrebe alkohola, duvana, rekreativnog korišćenja droge i drugih opijata, kao i da usvajaju ostala učenja Svetog Pisma, o braku, seksualnoj čistoti. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Nekada je Južna Koreja obilovala sibirskim tigrovima. Međutim, kako je rastao broj stanovnika države, tigrovi su bili lovljeni skoro do istrebljenja. Danas se mogu naći samo u Severnoj Koreji.



Vakcina ljubavi

Jang Dong Vun, 65

Ijubavi mnogo godina unazad, ali moje svetkovanje Boga u crkvi i misionerske aktivnosti su bile zaustavljene. Pitala sam se da li će Božja crkva biti primorana da zatvori svoja vrata. Da li bi trebalo tiho da odustanemo od poziva da širimo evanđelje, i čekamo da se situacija poboljša?

Ja nisam to mogla.

Dok se svet zatvarao, ja sam se molila.

„Oče moj, ja znam da je ova svetska kriza jedna nova prilika za Tebe. Gde ćeš me uputiti, i šta da činim?“, molila sam se iznova i iznova.

Zrak svetla se probio kroz tamu. Setila sam se da sam učila kako da napravim dezinfekciono sredstvo za ruke na zdravstvenom seminaru održanom u crkvi.

„Jedna od stvari koja je sada ljudima bila potrebna jeste sredstvo za dezinfekciju ruku“, razmišljala sam.

Uz pomoć odeljenja zdravstvene službe, vernici moje crkve napravili su oko 1.000 flaša sredstva za dezinfekciju ruku, i podelili ih na pijacama na otvorenom.

Uz dezinfekciona sredstva stavljali smo maske i rukavice. Ljudi su nam govorili da je u tom trenutku to bio najdraži poklon na svetu koji su mogli da dobiju. Pokazivali su zahvalnost od srca.

Mi nismo objavljivali ime svoje crkve, ali su nas mnogi ljudi pitali: „Odakle dolazite?“ Ili „Kuju organizaciju predstavljate?“

Onda smo odgovarali da smo mi predstavnici Hrišćanske adventističke crkve.

Bip, bip! Nekoliko puta dnevno, pojavljuju se hitna tekstualna upozorenja na mom mobilnom telefonu. Poruke sadrže informacije o koronavirusu i upozorenja da ne treba izlaziti iz doma.

Oblast Južne Koreje u kojoj živim je proglašena zelenom kovid zonom za vreme Kovid 19 pandemije.

Ali, onda je pacijent broj 31 doneo virus u moju oblast tako što je prisustvovao skupu jedne hrišćanske grupe. Ovaj događaj se pokazao kao izvor zaraze. Moj grad je brzo postao najzaraženiji u državi, sa stotinama potvrđenih slučajeva virusa dnevno. Broj potvrđenih slučajeva je skočio na 6.000 za manje od mesec dana nakon događaja. Dok je nacionalni medij iznosio svakodnevne izveštaje o mojoj oblasti, ljudi u Južnoj Koreji su gledali na nas kao na izvor virusa širom države.

Izgledalo je kao da je sve stalo u jednom trenutku. Nije bilo ljudi u marketima, na pijacama, restoranima.

Niko nije kupovao ni prodavao. Samo po neko vozilo se moglo videti na ulicama. Nevidljivi virus je brzo oborio vidljivi svet.

Moja crkva je takođe bila pogođena virusom. Ja sam slobodno svedočila o Hristovoj

Ova kriza je postala nova mogućnost. Božja ljubav koju smo pokazivali svojim delovanjem otopila je zaleđena srca usled epidemije.

Bog mi je dao još jednu ideju. Južna Koreja je doživela paniku širom cele zemlje kada su maske nestale sa tržišta. Nastali su dugački redovi ljudi koji su čekali da kupe maske kojih nije bilo u dovoljnim količinama u radnjama.

Pitala sam se na koji način mogu da pomognem ovim zastrašenim ljudima.

Dok sam razmišljala o tome, setila sam se da sam učila kako da koristim mašinu za šivenje kada sam bila mlađa. Počela sam da šijem platnene maske u svom domu.

Dok sam polako pravila masku za maskom, drugi vernici crkve su čuli za ovu moju inicijativu i volontirali da mi pomognu.

Njihovo učešće mi je dalo hrabrost i snagu. Više od svega, radovala sam se što mogu da vidim vernike crkve, koji su bili odustali od misionstva zbog epidemije, kako sada rade oživljujući svoje misionско delovanje u Hristovo ime.

Naš Bog je svemogućí Bog, i On često koristi krize da nam otvori nove mogućnosti. Ljudi usamljeni usled socijalne distance, sada su bili privučeni zajedništvu zahvaljujući sredstvima za dezinfekciju ruku i maskama.

Moja crkva je postala mesto koje je širilo vakcinu ljubavi, najbolju vakcinu u bilo kojoj krizi.

Podelili smo 3.000 flaša sredstva za dezinfekciju ruku i nekoliko stotina maski.

Kroz misioniske aktivnosti koje Bog pokreće, molim se da svet bude ispunjen ne strahom od virusa, već „...puna poznanja Gospodnjeg kao more vode što je puno“ (Isaija 11,9 - drugi deo). 🌐

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za izgradnju misioniskog centra u oblasti Južne Koreje u kojoj se nalazi crkva koju posećuje Jang Dong Vun.

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Jang Dong Vun služi kao đakonica i sekretarica za misiju pri centralnoj crkvi Gjeongsan. Ona rukovodi i službom žena u Jugoistočnoj korejskoj oblasti Hrišćanske adventističke crkve.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misioniska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu misije širom sveta, i posvećenju vremena i sredstava toj misiji koja uključuje ne samo pastore, već i vernike crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje ljudima o Hristu, činići ih Njegovim učenicima. Cilj broj 1 dalje govori o povećavanju broja vernika crkve koji učestvuju, kako u javnim misioniskim aktivnostima, tako i u pojedinačnom, ličnom duhovnom životu, sa ciljem potpunog uključivanja svih vernika u duhovni rast. Cilj broj 2 govori o jačanju misioniskih aktivnosti u velikim gradovima, kao i među nehrišćanskim religijama. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Najpopularnije i najpoznatije jelo korejske kuhinje je kimči (jelo napravljeno od raznog fermentisanog povrća začinjeno ljutom alevom paprikom).

Seoska crkva

TAJVAN | 18. decembar

Gao Ksiju Jue, 68



Ova priča govori o Ksiju Jue, šezdesetogodišnjoj ženi koja živi na severu Tajvana. Ona iznosi činjenice iz života ljudi starosede-lačkog naroda na Tajvanu. Pre tri godine, deo darova 13. subote bio je upotrebljen za širenje evanđelja među ljudima autohtonog porekla. Ovog tromesečja dar 13. subote biće upotrebljen za otvaranje tri centra uticaja namenjenih autohtonom stranovništvu, kao i drugima na Tajvanu. Hvala vam što podržavate širenje evanđelja među svim grupama ljudi.

Ja nemam kola, ne znam da vozim motor, pa čak ni bicikl. Jedini način na koji mogu da odem u crkvu subotom je taksi.

Moji izlasci iz kuće subotom stvarali su velike probleme u mom braku. Moj suprug koji nije bio adventista uvek je bio uznemiren kad god sam odlazila u crkvu subotom u mom rodnom selu.

Živeli smo u velikom gradu na severu Tajvana bez ijedne Adventističke crkve. Moje rodno selo se nalazi na planini, udaljeno od nas. Moj muž je bio bolešljiv i nije

želeo da izlazi iz kuće. Jedne subote, kada sam se vratila iz crkve i postavila ručak, bacio je hranu na pod.

„Ti se samo brineš o crkvi!“, vikao je. „Ti se uopšte ne brineš da li sam živ ili mrtav.“

Brinula sam se o crkvi, ali brinula sam se i o njemu. Nisam znala šta da činim. Kad god sam htela da budem verna Bogu, bila bih napadnuta od strane neprijatelja.

Moj sin je bio ozbiljno povređen u jednoj nesreći za vreme služenja obaveznog vojnog roka. Otišla sam iz našeg doma da bih mogla da se staram o njemu. Dok sam bila izvan doma, moj suprug je iznenada umro. Osećala sam se odgovornom za njegovu smrt zato što sam možda mogla da mu pomognem, da sam bila kod kuće. Žalost me je ispunila. Nisam mogla da se molim ni da čitam Bibliju mesec dana. Međutim, polako, shvatila sam da je Bog imao plan za mene.

Takođe sam shvatila da je Bog imao prekrasan plan za našu seosku crkvu. Našoj crkvi je bilo potrebno renoviranje. Procenili

smo da će troškovi iznositi 100.000 tajvanskih dolara (3.550 US\$). To je bila velika suma za nas sa sela, članove autohtone grupe Atajal.

Naše renoviranje crkve je naišlo na mnogobrojne probleme.

Prvo, jedna sestra je hitno odvezena u bolnicu nakon nesreće. Tako smo izgubili dva značajna volontera istog dana - nju i njenog supruga.

Zatim, radnik kog smo unajmili, koji nije bio vernik crkve, onesvestio se od toplotnog udara. Na sreću, povratio se posle nekoliko minuta i vratio na posao. Posle toga, moj brat se obeshrabrio, jer se zabrinuo da nismo dobro proračunali troškove radova.

„Nećemo nikad uspeti da pokrijemo troškove“, rekao je.

Ja sam ga hrabrila da veruje Bogu i da nastavi sa radom.

U tom trenutku, čovek koji je posećivao drugu hrišćansku crkvu u našem selu, prolazio je pored naše crkve. Zastao je, ponudivši pomoć oko radova na renoviranju.

„Život je isuviše kratak da bi sprečio hrišćanina iz druge verske zajednice da radi za Boga“, rekao je.

Kad je pao mrak, dao mi je jedan paket. „Želim da vam dam jednu donaciju.“

Otvorivši paket, bila sam iznenađena videći svežanj novčanica, ogromne sume od 6.000 tajvanskih dolara (215 US\$).

Kada je unajmljeni radnik čuo za ovu donaciju, bio je taknut i pokrenut da izjavi da ne želi da bude plaćen za svoj rad. „Želim da radim za crkvu besplatno“, rekao je.

Videvši sve to, moj brat je povratio poverenje u naše napore i zahvaljivao se Bogu.

Ni posle šest godina, renoviranje naše crkve nije potpuno završeno, ali verujem da će se Bog brinuti o svojoj crkvi i o potrebama svog naroda. Jer On to uvek čini.

Molimo vas da nastavite da se molite za nas! 🌍

U vezi sa pričom

- Slike možete preuzeti sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu misije širom sveta, i posvećenju vremena i sredstava toj misiji koja uključuje ne samo pastore, već i vernike crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje ljudima o Hristu, činiči ih Njegovim učenicima. Cilj broj 1 dalje govori o povećavanju broja vernika crkve koji učestvuju, kako u javnim misionskim aktivnostima, tako i u pojedinačnom, ličnom duhovnom životu, sa ciljem potpunog uključivanja svih vernika u duhovni rast. Cilj broj 2 govori o jačanju misionskih aktivnosti u velikim gradovima, kao i među nehrišćanskim religijama. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Prvi adventista koji je svedočio o Bogu na teritoriji Tajvana bio je T. S. Vang, kolporter iz južnog Fudžijana, iz Kine 1907. godine. I pored progonstva i hapšenja, on je verno obavljao svoj posao. Godine 1912. kada je otišao sa Tajvana, za njim je ostalo 10 obraćenika. U ovoj oblasti adventističko delovanje bilo je otežano, tako da je 1942. godine za vreme Drugog svetskog rata bilo samo 14 vernika. Nakon rata, 1948. godine, uspostavljena je tajvanska misija i bila osnovana prva Adventistička crkva na tom ostrvu.
- Tajvanska oblast Hrišćanske adventističke crkve obuhvata 58 crkava i 28 grupa vernika, sa ukupnim brojem od 6.956 osoba. Na populaciju države od 23.593.000 stanovnika, to predstavlja odnos od 1 vernika crkve na svakih 3.392 ljudi.

Nejednaki jaram

PROGRAM 13. SUBOTE | 25. decembar

Čang Zeng Mei, 50



Priča o Čang Zeng Mei, ženi starosedelačkog porekla pokazuje realnost života autohtonog naroda na Tajvanu.

Nisam želela da se udam za svog supruga zato što sam odgajana od malena kao adventistkinja, a suprug je pripadao drugoj hrišćanskoj denominaciji. Međutim, naši roditelji su želeli da se nas dvoje venčamo, tako da sam poslušala roditelje.

Otišla sam svom budućem suprugu, Ming Huangu i rekla: „Možemo da se venčamo, ali ja neću promeniti svoja verska uverenja.“ On se tome nije protivio.

Međutim, kada smo počeli da razgovaramo o svadbi, želela sam da ona bude održana u Adventističkoj crkvi, ali on je to odbio rekavši: „Ja sam muškarac i smatram da treba da bude u mojoj crkvi.“

Pokušala sam da pronađem kompromis. „Hajde da se venčamo izvan crkve, ali“,

dodala sam, „adventistički pastor treba da održi ceremoniju venčanja.“

Jedan od mojih rođaka je bio pastor u Ming Huangovoj crkvi, pa je rekao: „Hajde da pitamo tvog rođaka da nas venča.“

„Ne, to mora da bude adventistički pastor“, odgovorila sam. „Tvoj zet je adventistički pastor, pitajmo njega da nas venča“, rekla sam.

Tako smo se prepirali.

Na kraju sam rekla: „Ako ne bude adventistički pastor, neću se udati za tebe.“

„Dobro“, odgovorio je. „Pitaću majku šta da činimo“, rekao je.

Njegova majka je bila vernica Adventističke crkve, ali udajom za svog supruga koji nije bio adventista, ona se pridružila njegovoj crkvi.

Nakon razgovora sa svojom majkom, Ming Huang je rekao: „Dobro, moja majka se složila da imamo adventističkog pastora na venčanju.“

Ali, to nije bio kraj našim problemima. Pokazalo se da sam se svidela njegovoj majci, koja je preko mene želela da promeni svog sina. Pio je i nije odlazio u crkvu nedeljom. Mislila je da ću ga ja naučiti da se ponaša odgovorno. Smatrala je takođe, da ću se ja pridružiti njenoj crkvi nakon venčanja.

Osećala sam se neprijatno pri pomisli da ću se venčati izvan svoje vere. Ming Huang je znao da se ja osećam neprijatno, ali u to vreme celo naše selo je znalo da su naši roditelji želeli da se nas dvoje venčamo. Ako bi se razišli, ukaljali bismo im obraz. To bi bilo vrlo neprijatno. Uz to, mnogi ljudi su me hvalili njemu govoreći: „Ona je zaista dobra devojka. Treba da se venčate.“

Udaću se za njega i on neće izgubiti svoj obraz.

Mesec dana pre venčanja, počeo je da proučava Bibliju i krstio se. Nikada neću zaboraviti taj dan. Gorko je plakao. Želeo je da se venčamo, ali nije želeo da odbaci svoj stari život. Nije želeo da prestane da pije.

Šest meseci nakon što su naši roditelji odlučili da se venčamo, venčanje je održano na otvorenom sa adventističkim pastorom.

Osećala sam veliki teret nakon venčanja. Smatrala sam da moram da menjam navike svog supruga.

Imala sam osećaj da treba da ga svake subote dovodim u crkvu, da ga naučim da svedoči o Isusu drugim ljudima.

Ming Huang je bio poraženi čovek. Izgubio je veliki deo svog samopoštovanja, jer se odrekao toliko mnogo stvari da bi se venčao sa mnom. Onda sam mu rekla da mora da sačeka neko vreme da bismo dobili dete.

„Pio si alkohol i jeo nezdravu hranu dugo vremena. Tvoje telo je puno otrova“, rekla sam.

Čekali smo sedam meseci. Tokom tog vremena, naučila sam supruga kako da se hrani zdravom hranom i živi na zdraviji način.

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske priče i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2021.
- Ova misionijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu misije širom sveta, i posvećenju vremena i sredstava toj misiji koja uključuje ne samo pastore, već i vernike crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje ljudima o Hristu, činiči ih Njegovim učenicima. Cilj broj 1 dalje govori o povećavanju broja vernika crkve koji učestvuju, kako u javnim misionijskim aktivnostima, tako i u pojedinačnom, ličnom duhovnom životu, sa ciljem potpunog uključivanja svih vernika u duhovni rast. Cilj broj 2 govori o jačanju misionijskih aktivnosti u velikim gradovima, kao i među nehrišćanskim religijama. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Iako je Tajvan danas poznat po svom kineskom imenu, nekada je bio poznat pod imenom Formoza. Portugalski moreplovci su u 16. veku otkrili ostrvo koje su na svojim mapama nazvali „Ilha Formosa“ (Prelepo ostrvo).
- Bejzbol je nacionalni sport na Tajvanu.
- Najveći procenat stanovništva Tajvana (95%) je kineskog Han porekla. Najrasprostranjeniji jezik koji se koristi na Tajvanu je kineski mandarinski jezik.

Naše komšije su primetile njegovu promenu, pohvaljujući ga što je postao drugačiji čovek.

Ali, on nije želeo da bude drugačiji čovek. Posle rođenja naše ćerke, počeo je ponovo da pije. Bila sam tužna i uznemirena, ali nisam mogla da ga ostavim.

Deset godina je proteklo, dobili smo i drugu ćerku. Imali smo mnogo svađa. Jednog dana sam shvatila da ne možemo više da nastavimo tako da živimo, te sam predložila da se odvojimo, ali on nije dao nikakav odgovor.

Uzela sam naše dve devojčice i odvela ih u kuću naših prijatelja. Želela sam da suprug bude sam u kući i da razmišlja o životu bez svoje porodice. Ming Huang nije želeo da se razvede. Tri dana me je tražio, i napokon našao kod prijatelja. Tada je rekao da će da promeni svoje ponašanje.

Ja puno volim svog supruga, ali ne bih želela da ponovo prolazim kroz svađe i rasprave zbog alkohola. Udala sam se zato što sam mislila da uz Božju pomoć mogu da ga menjam.

Pre našeg venčanja ja sam se molila: „Ako želiš da spaseš tog čoveka, pomози mi da ga menjam.“ Međutim, Biblija je u pravu kada kaže: „Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali neću da šta ovlada mnome.“ (1. Korinćanima 6,12)

Bolje je venčati se sa nekim iz iste vere. Solomun najmudriji čovek koji je ikada živeo, ovu lekciju je naučio na teži način.

Ako je žena adventistkinja udata za neadventistu, savetujem da bi trebalo da bude dobar primer svom suprugu, kako u veri, tako i u načinu života. Neka se moli za njega, kuva mu i pokazuje svoju veru kroz svakodnevni život.

Kao što je Isus rekao: „Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.“ (Matej 10,16)

Budimo zahvalni Bogu što nas često spasa-va i od naših pogrešnih koraka. U međuvremenu, moj suprug je postao brižan suprug i otac. On je danas takođe dobar crkveni radnik i starešina. Bog je isuviše dobar. 🌍

Pre tri godine, deo darova 13. subote bio je upotrebljen za širenje evanđelja među autohtonim stanovništvom na Tajvanu. Ovog tromesečja darovi 13. subote biće upotrebljeni za osnivanje tri centra uticaja koji imaju za cilj rad sa ljudima autohtonog porekla. Hvala vam što pomažete da se vašim današnjim velikodušnim darom evanđelje širi na sve grupe ljudi u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji.

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Budući projekti 13. subote

Projekti koji će biti u žiži sledećeg tromesečja dolaze iz Južne azijsko-pacifičke divizije Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve.

- Izgradnja osnovne škole u Luang Namti u Laosu.
- Izgradnja učeničkog bloka spavaonica u Adventističkoj međunarodnoj školi u Dili u Istočnom Timoru.
- Izgradnja zdravstvenog centra u severnom Pakistanu.
- Izgradnja dečijeg učeničkog centra u Long Tanu u Vijetnamu.

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite svoj besplatni video-zapis *Mission Spotlight* koji sadrži video-izveštaji iz cele Severne azijsko-pacifičke divizije i van nje. Preuzmite ga sa veb stranice Adventističke misije na adresi bit.ly/missionspotlights.

Informacije na mreži

Sljede izvori informacija koji mogu biti od pomoći u pripremi za misioni deo Subotne škole. Više informacije o kulturama i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju možete naći:

Na veb stranicama:

Japan: veb-stranica vlade bit.ly/JapanGov

Japan Visitor bit.ly/JapanVisitor

Japan Travel bit.ly/Travel-Japan

Mongolija: vladin veb-sajt bit.ly/MongoliaGov

Posetite Mongoliju bit.ly/VisitMongolia

Svetski turistički vodič bit.ly/VTGMongolia

Južna Koreja: veb-stranica vlade bit.ly/SKoreaGov

Lonely Planet bit.ly/LP-SKorea

Posetite Koreju bit.ly/Visit-Korea

Tajvan: vladina veb-stranica bit.ly/Tajvan-Gov

Lonely Planet bit.ly/LP-Tajvan

Svetski turistički vodič bit.ly/VTG-Tajvan

Na Adventističkim veb-stranicama:

Severna azijsko-pacifička divizija bit.ly/SDA-NSD

Japanska unija bit.ly/SDAJapan

Korejska unija bit.ly/SDAKorea

Mongolska misija bit.ly/SDAMongolia

Tajvanska oblast bit.ly/SDATAivan

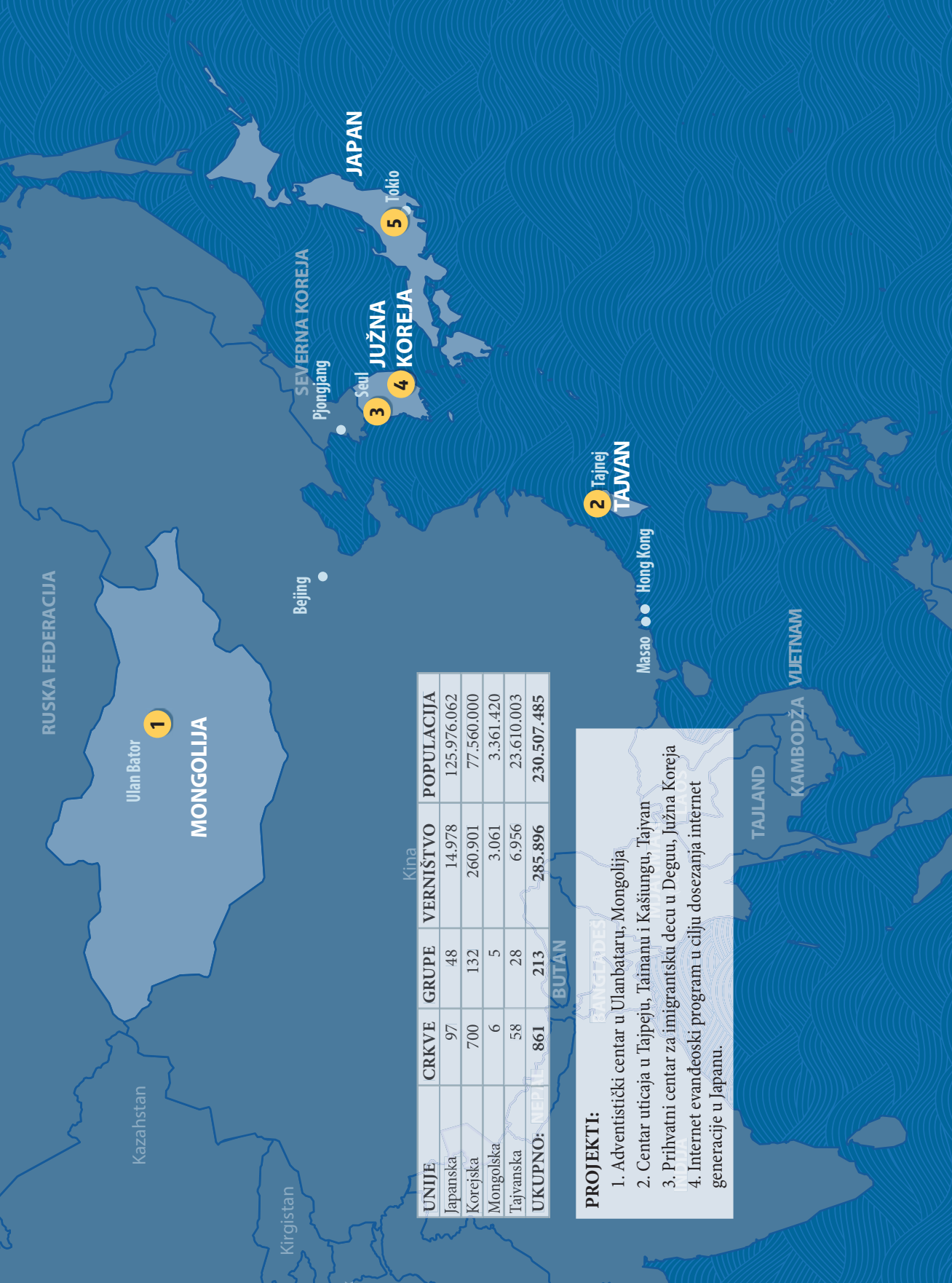
Postavljanje cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misioni darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misioni dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu.

Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misioni delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Severnoj azijsko-pacifičkoj. Dvanaeste subote iznesite pred Crkvu izveštaj o misionim darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

Prevod: Dejan Majstorović

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd



| UNIJE | CRKVE | GRUPE | VERNIŠTVO | POPULACIJA |
|----------------|------------|------------|----------------|--------------------|
| Japanska | 97 | 48 | 14.978 | 125.976.062 |
| Korejska | 700 | 132 | 260.901 | 77.560.000 |
| Mongolska | 6 | 5 | 3.061 | 3.361.420 |
| Tajvanska | 58 | 28 | 6.956 | 23.610.003 |
| UKUPNO: | 861 | 213 | 285.896 | 230.507.485 |

- PROJEKTI:**
1. Adventistički centar u Ulanbataru, Mongolija
 2. Centar uticaja u Tajpeju, Tainanu i Kašijungu, Tajvan
 3. Prihvatni centar za imigrantsku decu u Deguu, Južna Koreja
 4. Internet evanđeoski program u cilju dodezavanja internet generacije u Japanu.